

paa fast Vønning, troer jeg rigtignok, at den mindre heldige Ordning af denne Bestatning faaer en saadan Betydning, at det bliver nødvendigt for Alvor at optage dette Spørgsmaal.

Nu er der jo ganske sikkert en anden Maade end den, just at udskrive nye Skatter, paa hvilken man kan forbedre sin Stilling, nemlig ved Besparelse i Udgifterne. Jeg troer ogsaa, at vi i den Henseende maa tage alvorlig fat, men, naar jeg først har nævnt nye Skatter som Noget, vi absolut maae have, er det, fordi det er min Overbeviisning, at det ikke er muligt selv med den allerbedste Villie at indskrænke Udgifterne saaledes, at vi vilde kunne undgaae temmelig forøgede Indtægter, naar vi skulle vedblive at have en nogenlunde god Finantsforfatning. Med Hensyn til Udgifterne er den væsentligste Maade, paa hvilken man kunde forbedre dem, dels at indskrænke Embedspersonalet, dels maaskee at have forskellige Institutioner som Statsinstitutioner, eller i alle Tilfælde formindske det Tilskud, som ydes dem af Staten. Hvad det Første, Formindskelsen af Embedspersonalet, angaaer, saa troer jeg ganske sikkert, at der kan gjøres Noget i den Henseende, men naar det skal være noget virkelig Klækkeligt, er det Noget, som ikke lader sig gjøre paa eengang i overordentlig stor Udstrækning, og om man end i enkelte Retninger med Rette troer, at kunne paapege, at de og de Embedsmænd kunne undværes, vil dette Middel dog, saalænge vi i alt Væsentligt have den samme Beskæftelsesform som nu, ikke kunne bevirke Mindreudgifter i nogen stor Maalestok. Der er dog et vigtigt Punkt, som jeg skal tillade mig at berøre, da jeg troer, at der med Hensyn dertil i en nær Fremtid vil kunne skee en betydeligere Indskrænkning. Jeg maa tilstaae, at jeg ikke antager, at det er nødvendigt hos os at have 3 Instanser; jeg troer, at hvad enten vi snart omordne vor Retsforfatning, eller ikke, kunne vi meget godt i vort Land ngies med 2 Arter af Domstole, og der kan derfor vistnok ikke være Noget til Hinder for at tage under virkelig Overveielse, om man ikke kunde have de 2 Overretter, og om ikke derigjennem en temmelig betydelig Besparelse kunde finde Sted, for ikke at tale om, at derved ogsaa vilde be-

en anden Retning, hvori der maaskee ogsaa kunde finde Besparelse Sted, som upaatvivlelig mange af de ærede Herrer især tænke paa idag, nemlig med Hensyn til Udgifterne under de militaire Ministerier. Jeg skal imidlertid ikke berøre dette; jeg troer ikke, det er meget praktisk at gaae ind paa de militaire Forhold her idag. Vi vide jo, at der i denne Samling vil gives os ved et ganske andet Materiale rigelig Leilighed til at drøfte disse Forhold, og jeg troer derfor, at det i alle Tilfælde i Dieblirket vilde være mindre praktisk at gaae videre ind derpaa. Dernæst mener jeg, at der kunde tænkes paa Besparelser, ved enten at ophæve Statens Forhold til forskellige Institutioner eller i alle Tilfælde ved at indskrænke Statens Tilskud, som ydes til disse. Det er ganske naturligt, at Tanken for Exempel strax heuleses paa det, som vi allerede flere Gange have haft for her i Thinget, og med Hensyn til hvilket der endog ifjor blev vedtaget en Lov, som dog ikke har faaet kongelig Sanction; jeg tænker naturligvis paa Stutteriøvesenet. Jeg skal dog heller ikke gaae dybere ind herpaa; thi der er jo forelagt os en særlig Lov i saa Henseende; jeg skal kun udtale, at jeg ikke troer, at den ærede Indenrigsminister ved den Besparelse, som ved hans Forslag skal indvindes, virkelig vil kunne bevæge de ærede Medlemmer, som ikke troe, at Stamstutteriet svarer til de Udgifter, som Staten yder, til at forandre Anstuelse. Det maa jo være klart for Alle, at hele den Besparelse, der indvindes ved Indenrigsministerens Forslag, og i Henhold til hvilket Udgiften er opført paa dette Finantsforslag, ikke er mere end lidt over 3000 Rbd. Jeg troer virkelig ikke, at denne Besparelse er saa stor, at vi, naar man forøvrigt har den Anstuelse, at man helst maa blive af med Stamstutteriet, ialtsald af den Grund skal bevare det og give Alt, hvad det paa anden Maade koster. — Jeg skal ikke reise den gamle noksom bekjendte Strid om Theatret; men jeg skal dog udtale, at ligesom jeg altid, saalænge jeg har haft Sæde i denne Sal, har stemt for, at der til en vis Grad skal gjøres Indskrænkning i Udgifterne til Theatret, saaledes troer jeg ogsaa, at det nu er virkelig nødvendigt, at dette Punkt tages under virksom Overveielse. Jeg vil nødig